

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2015. március

Hajdú Bálint Kadosa

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

*„Lábam előtt mécses a Te Igéd,
ösvényem világossága.”*
(Zsolt 119:105.)

Úton vagyok. Cél a hegytető. Télies, esti körülmények közepette érkezünk meg a Mátrát átszelő szerpentinút aljához. Már csak néhány kilométer – gondolom – és ott is vagyunk Galyatetőn. Ahogy haladunk fölfelé, egyszer csak ijesztően leszűkül a látóhatár. Sűrű köd borítja be a tájat, amely elnyeli magát az utat is. Az ember szó szerint, alig lát túl az autó szélvédőjén. Megállni nem lehet, sőt még veszélyes is lenne. Haladni kell. Keresnék valami „kapszkodót”, viszonyítási pontot, valami segítséget, de mindent elnyel a tejfehér, sűrű köd. Nincsenek foszforreszkáló út menti bóják, az utat övező szalagkorlátot sem látni. Talán, ha óránkénti 20 kilométeres sebességgel lehet haladni.

A nagy „fehér sötétség” – ahogy valaki mondta. Való igaz, szó szerint kilátástalanok a viszonyok. Bevallom, kicsit kezd megkörülnézni a félelem. Mi lenne, ha ...? Ha pont most leállna a kocsim? Ha elnézek egy kanyart? Mi van, ha már el is hagytam a leágazást, és rossz úton járok? ... és csak úgy törnek föl a nyomasztó, rossz gondolatok. De egyszer csak megpillantom az úton, amely szinte szűk ösvénnyé zsugorodik előttem, a szaggatott vonal felfestését. De mindig csak a közvetlen következő az, ami látszik. Egy rövid csík az úton. Mindig csak egy. Erre kell hagyatkoznom. Az előttem lévő második, harmadik, tizedik a sűrű köd homályába vész. Így se könnyű, de mégis: ahogy haladok előre, a következő csík mindig ott van. Szép lassan meg is nyugszom. Hiszen tényleg, nem is kell ennél több! Ezt követve célba fogok érni! Ahogy így araszolok fölfelé, a cél felé, egyszer csak bevillan a zsoltárok könyvéből a fent idézett mondat:

*„Lábam előtt mécses a Te Igéd,
ösvényem világossága.”*

Mindennapi csodák

*Csoda a reggel,
minden napom,
hiszen azt, Uram,
Tőled kapom.*

*Csoda az álmából
kibomló élet,
ami tavasszal
most újra éled.*

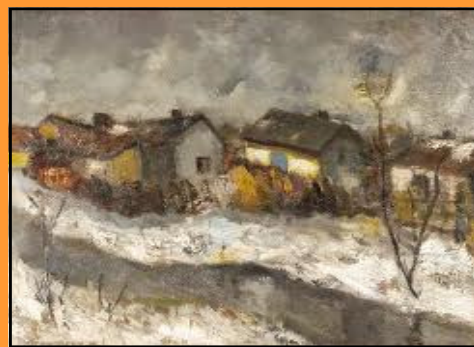
*Látod, csak
ámulok csodáidon,
... s hogy mindezt
én – Neked
elmondhatom.*

ÁMEN

Isten igéje milyen nagy kincs az Övéinek! Néha, különös kegyelmi pillanatokban reflektorként világítja be az egész látóhatárt, de legtöbbször – valljuk meg - inkább ilyen: egy mécses, kis lámpás, közvetlenül a lábunk előtt. A következő lépésre épp elegendő. Ahogy araszolok fölfelé a hegyre, elgondolkozom: hisz maga a földi élet is ilyen a hívő ember számára, nem igaz? Úton vagyunk, haladunk mind a nagy cél felé, és nemegyszer mindeközben nagy hegyeket is meg kell mászni. És bizony, nemegyszer ránk sötétedik útközben, rideg hidegség vesz körül bennünket, és mindent beborít a sűrű köd. Emberileg nézve nem sok kilátás marad. És mint a szerpentin úton felfelé az autóban – mégis kimondhatatlanul nyomasztóbb súllyal –, hirtelen rátör az emberre a nyomasztó érzés, félelem: „Ó, Uram, ezen hogy jutok keresztül? Hisz szinte Téged sem látlok már, akkora a homály. Pedig Veled indultam neki. Úgy tűnik, nincs semmi támpont. Gyász, veszteség, elbocsátás, jelzaloghitel, válás, depresszió. Vagy épp kétségek, lelki harcok, támadások keresztüztében hirtelen ködbe vész előttem minden. Mi marad ilyenkor? Erről beszél ez a csodálatos ige, Neked és nekem: az ige iránymutatása, az a bizonyos egy szem szaggatott vonal, közvetlenül előtted! Az Ő szava, mely mécsesként világítja be – bármekkora is legyen a köd – a következő lépést biztosan. Miért? Mert ezt megígérte. Ő sosem hagy iránymutatás nélkül. Ne akarj mindig túl messzire nézni előre. Néha van úgy, hogy csak a következő lépés látszik tisztán. Igen, bizony szükségünk van ilyen utakra is! Mert eközben a bizalom mélyül, a ráhagyatkozás erősödik, és pont ez az, amire szükségünk van, hogy a végső nagy célba is egykor megérkezhessünk: „föl”, oda Őhózzá, magasabbra minden hegyeknél. Becsüljük meg Isten igéjét! Áldott szava a legnagyobb sötétségben is mindig elegendő világot gyújt, a legsűrűbb homályban is irányt mutat.

Nem volt egyszerű út. De mindig ott volt előttem a következő jelzés. És ahogy haladtunk szépen, lassan, de immár biztos útmutatást követve, egyszer csak a homályból házak, utcai lámpák fényei tűntek elő. Ahogy beértünk a faluba, megszűnt a köd is. Célba értünk! Testvérem! Célba fogsz érni te is! Csak kövesd megalkuvás nélkül, hittel az irányt, amit Istenünk mécsesként világító szava, mint következő lépést megmutat.

Bornemisza László: Téli falu

*Urunk! Drága nekünk a Te szavad!
Köszönjük, hogy mint egykor mindenek kezdetén,
úgy ma is ez által teremtesz, és új életre hívsz.
Köszönjük, hogy ismerhetjük, hallhatjuk szavad.
Köszönjük, hogy napról-napra éltet, táplál bennünket Igéd.
Add, hogy a hallás párosulhasson hittel mibennünk mindenkor.
Akkor is, amikor oly sűrű a köd körülöttünk,
és nem látjuk a nagyobb távlatokat.
Urunk! Megvalljuk Neked, nehéz ilyenkor bízni.
Támogass meg kérünk Lelkeddel, hogy meglássuk,
Felismerjük még az ilyen helyzetekben is,
hogy Te mutatod a szükséges következő lépést.*

Ámen!

KIHEZ VISZONYÍTASZ?

**„... Isten, hálát adok Neked,
hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember.”
(Lk 18:11.)**

Budapesten nem könnyű az autósok élete. A belvárosban élek, a parkolóhelyekért komoly harc folyik. Ezért is vagyok nagyon büszke arra, milyen jól vezetek. Nem beképzeltségből mondom, tényleg van érzékem hozzá. Kiváltképp a parkoláshoz. Legalábbis eddig azt hittem... Sok lehetetlennek tűnő helyre „varázsoltam már be” az autót. Ilyenkor néha még meg is dicsértem magam: „ez az Kadosa, ügyes vagy te.” A múltkor azonban – nem szépítem – nem volt miért dicsekedni. De az eset tanulságos, és egyben segít megérteni ennek a fenti mondatnak figyelmeztető üzenetét.

Történt, hogy egyik este hazaérve a bibliaóráról parkolni próbáltam az utcán. Láttam is egy jónak ígérkező helyet: „egyszerű lesz” – mondtam magamban. Szokásos mozdulatok, megszokott tükörbe pillantások után, határozottan belekezdtem a kormány tekerésébe. De valami nem sikerült. A padkának zökkent a jobb hátsó kerék. Meg is lepődtem magamon: biztos csak egyszeri kihagyásról van szó, gyerünk még egyszer. Megint a jól megszokott módszer: pillantás a tükrökbe, viszonyítás, majd határozott kormánymozdulatok. De megint csak padka lett a vége. A következő hasonló eredmény után, kiszálltam a kocsiból, hogy megnézzem, mi lehet itt a baj. Hamar megtaláltam a választ. Tudni kell, mindig a mögöttem lévő másik autóhoz viszonyítok. Csak éppen ez esetben az is rosszul parkolt, félig fönt a padkán – szabálytalanul. Ez volt tehát a becsapás: *rossz viszonyítási pontot választottam*. Nem csoda, hogy nem sikerült a művelet ...

Nem mindegy mi a viszonyítási pont, és már nemcsak a parkolásra gondolok. Az életünkkel is így van ez. Jézus példázata valahol erről is beszél nekem. Az idézett mondat a farizeus és a vámszedő példázatából való. A farizeus is viszonyít. És a maga által választott viszonyrendszerben igazán jónak, értékesnek, Isten szemében szinte már hibátlannak látja magát. Tetszik is önmagának, amit lát. Hát persze: egy zsebére dolgozó, hatalommal lepaktáló, vámszedőhöz képest biztos az is: ő nem csal, nem lop, nem hazudik. Isten se tehet mást, lenéz a mennyből és az angyali kar vastapsa közepette elmondja dicsérő szavait. Imája árulkodó:

**„Hálát adok Uram,
hogy nem vagyok olyan mint a többi ember...”**

Nem ismerős ez neked is? Nekem az. Hányszor környékez meg minket ez a kísértés, hogy – persze ki nem mondjuk, vagyunk mi már olyan jól nevelt hívek – másokhoz mérjük magunkat. És de sokszor engedünk is neki: „Azért én mégse vagyok olyan, mint a szomszéd, a rokon, a templomban mellettem ülő. Uram, ugye te is látod, én milyen jó vagyok.”

Jézus ebben a példázatban rámutat: a rossz viszonyítási pont életünkre nézve, akár az örök életünkbe is kerülhet. Mert ez a farizeus, aki magát igaznak tartotta, nem úgy ment haza, mint akit az Isten igaznak nyilvánított. Ellenben a vámszedő: aki merete alázatosan Isten mércéjéhez mérni magát, és belátta valós helyzetét, kegyelemből megigazulva ment haza.

Testvérem! Itt van a böjt időszaka. Alkalmas napok-hetek ezek arra, hogy alázattal megálljunk, és szemlélve az Egyetlen Igazat, meglássuk: kik is vagyunk valójában! Ó milyen áldott fájdalom az a gyötrődés, amely

ezt az alázatos felismerést megszüli: „... bűnös ember vagyok, Uram.” Ez nyit utat Isten kegyelme előtt! Mert Ő másra sem vár, mint arra, hogy csak ezt, ezt az egyetlen egyet, melyet helyetünk Ő ki nem mondhat, megtegyük: „Istenem, légy irgalmas nekem, mert bűnös vagyok én is. Nagy tartozást halmoztam föl. Én sem vagyok különb, én sem vagyok tisztább, csak talán valami más piszkolt be. De köszönöm, hogy van Valaki, Aki elfedez, Aki kitérte két karját, és közte elférhetek én is. Őhöz menekülök, irgalmazz Őérte nekem.”

Hétről-hétre, napról-napra halmozzuk a tartozást, de jó azt tudni: az Ő kegyelméből egy őszinte imádság elég. Újra és újra, akár hetvenszer-hétszer is. Élünk ebben a kegyelemben, ne tévesszük meg magunkat mindenféle hamis viszonyítási pontokkal!

Krisztus a mérce. Megközelíteni sosem fogjuk tökéletességét, ragadjuk hát meg kegyelmét, így készülve az Ünnepre!

*„Nem azért aki vagyok,
de azért, amit tettél.*

*Nem azért, amit teszek,
de azért, aki Te vagy.”
Ámen*

(Casting Crowns: Who Am I?– Ford.: Gál Noémi)

Hírlevelünkbe 2015 március hónapra az áhítatokat írta

Hajdú Bálint Kadosa

református lelkipásztor

EMLÉKKÖVEINK

**„Vegyetek föl tizenkét követ
innen a Jordán közepéből...,
vigyétek azokat magatokkal...
Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek,
és ha majd megkérdezik a fiaitok,
hogy miféle kövek ezek,
akkor ezt mondjátok nekik:**

**kettévált a Jordán vize, és erre emlékeztetik ezek a kövek Izrael fiait mindörökké.
Azt a tizenkét követ Gilgálban állította fel Józsué...,
hogy megismerje a föld minden népe az Úr kezét, hogy milyen erős az...”**
(Józs 4:3., 6-7., 20., 24.)

Hordok magamnál egy fényképsorozatot. Manapság nem nehéz dolog ez, rá van töltve a telefonomra. Egy szétroncsolódott autó látszik rajta. Eleje nincsen: „összegyűródött” a frontális ütközésben. A belső térben a műszerfal majd 45°-kal elfordulva, a váltó a két első ülés közé hátracsúszva. Kemény találkozás volt. Feltűnő méretű lyuk tátong a vezetőülés felőli ajtón, melyből az ablak hiányzik. A szemből jövő autó utánfutója vágta, az ütközést követő pördülésben csavarodott az én autómra. Néhány centire a fejemtől állt meg, az üveget kiverte, beljebb nem jö(hete)tt. Ami pedig az utánfutón volt, az nem az ölembe, hanem valamiért a fejem fölött átrepülve az út menti árokban landolt. Hűtő, mosógép, stb. Költöztek a fiatalok haza a kollégiumból. Nem ártott volna jobban lassítani az éles kanyar előtt... A baleset után röviddel már útzár. Tűzoltók, rendőrség, mentők. Nem a legszebb csendélet, amit életemben láttam. A kitört ablakon keresztül szabadultam a roncsból. Ott kóvályogtam az összetört kocsim körül a 32-es út közepén. A helyszínelést vezető rendőr idővel hozzám is odalépett: „Aki a kék Astrát vezette, gondolom meghalt. Már el is vitték?”- mondja nekem. Szavaiból nem a közöny, csak a természetes módon kialakult önvédelmi reakció érezhető: naponta lát ilyet és ennél szörnyűbbet is. Muszáj kívül maradnia... „Én vagyok a sofőr.”- mondom neki. „Ne vicceljen fiatalember. Ebben a kanyarban - hiába a figyelmeztető táblák - átlagosan másfél havonta van egy ilyen baleset. Az ilyen erejű ütközéseket nem élük túl.” Márpedig az Astra az enyém, én vezettem – válaszoltam a még mindig „értetlenkedő” rendőrnek. „Hát hallja – zárta rövidre – akkor ezt a napot írja be a naptárba, mert ez az ön új születésnapja! Menet közben előkerült a kesztyűtartóból egy református énekeskönyv: elején a jól ismert szimbólum, az úrvacsora kehely. Nem álltam meg, hogy oda ne mondjam, mutatva a kis fekete „könyvet”: „Látja, talán mégis van ebben valami...” A rendőr csak mosolyog. Én pedig nem a naptáramba, a szívembe írtam ott be: 2005. május 21. – új születésnap. Idén leszek tíz éves. Szolidra tervezem az ünneplést. Szeretnék a feleségemmel és a két fiammal kimenni a 32-es út ominózus helyére és elmondani nekik: mi nem lennénk így itt, egy családként, ha nincs Ő, Aki minden fizikai törvényszerűséget felülírva, közbenyúlt, és valamiért engedte, hogy még itt maradjak. Fénykép a telefonban: az én egyik emlékkövem. Sokszor elővettem már az elmúlt évtizedben, hogy emlékezzek. Mert emlékezni kell! Erre szólít fel sok helyen Isten a Szentírásban. A fenti az egyik kedvencem.

Józsue arra kap feladatot Istentől, hogy a Jordánon való átkelés közben hozzanak ki tizenkét követ a száraz mederből, majd építsenek belőle „emlékművet”. Mindezt azért, hogy mindig szemük előtt legyen a tizenkét emlékkőből épült „oltár”, hogy el ne felejtsék: milyen nagy és hatalmas Istenük van! Hányszor eszébe juthatott Józsueának ez a tizenkét emlékkő. Amikor ott állt Jerikó bevehetetlennek hitt falai alatt, vagy mikor harcba indult az egyesült seregekkel szemben Méromnál. Biztos vagyok benne, hogy nemcsak emlékeztetett, hanem ő maga is emlékezett: Aki szétválasztotta a Jordánt, sőt korábban a Vörös tengert, az most is ugyanolyan hatalmas és szertő Istenünk. Az Ő kezében vagyunk.

Testvérem! Gyűjtsd össze a magad emlékköveit. És építsd meg belőle gondolatban újra és újra a hálaadás emlékművét. Sokszor vagyunk feledékenyek. Persze a rosszra és a rosszakra egy életen át emlékezünk... Sokszor vagyunk feledékenyek. Csak életünk pillanatnyi filmkockája van előttünk, pedig a film nagyon sok kockából áll. Most a böjt idején itt a lehetőség, szánj erre időt: nézz vissza, emlékezz. Állj meg egy pillanatra és gondolkozz el: mennyi emlékköved van már neked is.

Írd össze őket és figyeld: miközben épül szívedben az oltár, előtör a hála és a köszönet: köszönöm Uram, hogy te nem változol. Tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy. Emlékezem életemben véghezvitt nagy tetteidre, és tudom már, bármi jön, nincs mitől tartanom itt a jelenben, sem a jövőben, ha Te velem vagy.

Miközben írom e sorokat, a monitor mellett a szemem egy apró, műanyag kis úrvacsora kehelyre téved. Másfél éve tartom ott. Egy másik emlékkő... De erről talán egy másik alkalommal.

*„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét!
Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtsd mennyi jót tett veled!”*

Ámen

Nyilatkozat a koppenhágai merényletekkel, valamint az egyiptomi keresztények líbiai kivégzésével kapcsolatban

Szomorúan értesültünk róla, hogy február folyamán ismét ártatlan emberek estek a terror áldozatául. Imádságainkban hordozzuk az áldozatokat és szeretteiket, különösen is könyörögve hitükért kivégzett keresztény testvéreinkért. A leghatározottabban elítéljük a bármilyen vallás, eszme, világnézet nevében elkövetett erőszakot, és azt, hogy vallási meggyőződésükért üldözzenek, végezzenek ki embereket. Elfogadhatatlannak tartjuk ugyanakkor mások vallási, kulturális vagy nemzeti érzékenységének provokálását. Nemzetközi összefogást sürgetünk a terrorista támadások megelőzésében és a terrorcselekmények kiváltó okainak – a szegénység, társadalmi igazságtalanság és a szegényebb országok és népek tehetősebb gazdaságok általi kizsákmányolása – megszüntetésében. A szörnyű tettek végrehajtóinak elítélése mellett hangsúlyozzuk: azoknak is önvizsgálatot kell tartaniuk, akiket a bármilyen felelősség terhel a nemzetközi terrorizmus megerősödéséért, a terrorizmusnak táptalajt adó társadalmi folyamatok alakulásáért.

A megbékélés munkálásában elkötelezett közösségként könyörgünk Istenhez a feszültségek enyhítéséért, a világ felelős vezetőinek döntéseiért és a konfliktusokban leginkább érintettek indulatának megváltozásáért.

*„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból,
hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15.)*

**Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Állandó Tanácsa**

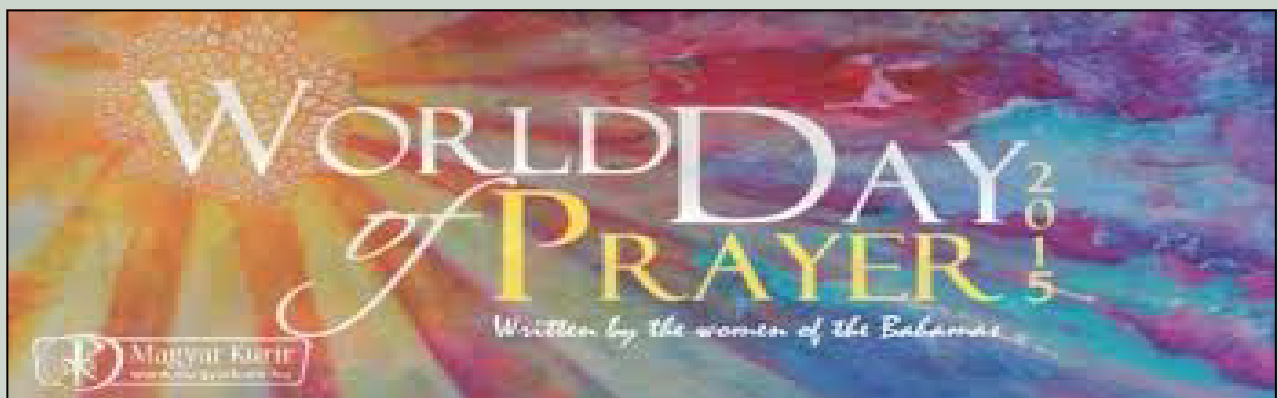

NŐI

VILÁGIMANAP

Bővebb információ:
[www.meot.hu/Női misszió](http://www.meot.hu/Női_misszió)